

»Lysande intensiv
ungdomsroman med
egensinnigt språk.«
DAGENS NYHETER

DE TAR ALLT I FIRAN Linda Jones MIG

ROMAN

»Spännande inlandsroman med
träffsäkert språk«
NORRBOTTENS-KURIREN

BONNIER
CARLSEN

”TÄNK PÅ NÅN DU HATAR. Sen skjuter du.”

Jag tittar upp från kikarsiktet. Morsan skrattar. Läger en snus på tungan och trycker upp påsen under läppen. Hon står i det lilla rummet bakom mitt. Trädörren mellan oss är öppen. Ovanför hennes huvud dinglar en glödlampa.

Jag tar på mig hörselkåporna. Innan jag trycker in knappen, som gör att jag kan höra allt utom skotten, känns det som att jag simmar under vatten. Morsans mage kurrar, det gör den alltid när vi skippat frukost. Själv kan jag svälta. Allt jag vill är att sticka till skjutbanan så tidigt som möjligt.

Jackan prasslar när jag pressar geväret mot axeln. Tittar jag fel i kikarsiktet syns ingenting. Tittar jag rätt syns nästan regndropparna på skjutvallen, åttio meter bort. Bakom sanden rasslar de gula björkarna. Det är kallt och fuktigt i skjutbåset. Regnet smattrar mot plåttaket. Jag spänner kroppen. Förbereder den på smärtan.

”Redo?” säger morsan.

Jag nickar.

”Då kör vi.”

Jag sluter vänsterögat och lägger fingret på avtryckaren.

Tömmer kroppen på tvivel när jag andas ut.

Papp-älgen kommer farande från vänster, svart och sönderskjuten. Halva byn har stått där jag står. Det finns inget djur vi älskar mer. Det finns inget djur vi hellre dödar. Jag siktar en bit framför hjärtat. Sen skjuter jag. Älgen är död när den glider in bakom planket.

”Snyggt, Frida! Du skjuter minst lika bra som mig.”

Morsan gör tummen upp. Hennes ögon är en storlek större än före skottet. Jag sträcker på mig. Lika bra som morsan. Byns jaktledare sen tio år tillbaka. Hon som bara klev fram och anmälde sig, yngst i laget men med blodigast kängor.

”Jag vill fortsätta”, säger jag. ”Kan vi skjuta upp hela asken?”

”Visst.”

Morsan sneglar på den vita väggklockan i plast.

”Bara du hinner med skolbussen.”

Hon trycker på knappen som gör att älgen glider fram och tillbaka framför skjutvallen. Rättar till hörselkåpor-na. Jag pressar geväret mot mig. Den här gången kommer älgen från höger. Sen vänster, sen höger igen. Jag skjuter så många gånger att axeln börjar ömma.

”Kom och kolla var skotten har träffat.”

Morsan pekar på den vita datorskärmen. Den är full av svarta prickar. Jag har träffat femmettan åtta av tio gånger. Bättre kan man inte skjuta. Hade Seppo sett mig så hade han kallat mig för kingen. Morsan kramar om min axel. Jag känner hur varm hennes hand är genom jackan. Vi flinar mot varandra och jag vill säga någonting

som får henne att skratta. Morsans skratt är en katastrof. Hon skriker nästan, slår händerna på knäna och ber mig sluta. *Frida, jag dör, var tyst.* Det är det bästa skrattet jag vet.

”Det är inget snack om saken”, säger hon. ”Du är mer än redo för årets jakt.”

Jag tittar mot planket där älgen gömmer sig. Om djuret levit hade sanden varit blodröd.

”JAG MÅSTE PISSA.”

Morsan svänger in i en p-ficka. Den vita streckade linjen är borta sen länge. I flera år har de sagt att vägen ska fixas, målarfärgen fyllas i, men inte händer det något.

”Ska du kissa *här*? Seriöst, vi är hemma om fem.”

Morsan slänger upp dörren. Rundar bilen samtidigt som hon svarar.

”Du har rätt till en åsikt när du fött barn.”

Hon drar ner byxorna utan att dubbelkolla om någon kommer. Jag suckar, får göra det åt henne. Vägen är tom och lång. Rak som en linjal. På somrarna brukar alla med körkort tävla om vem som kan köra snabbast längs vägen. En gång satt jag och Emmy i baksätet i varsin bil, bad chaufförerna köra nära varandra så vi kunde göra high five genom våra nervevade fönsterrutor. Vi skrek av skratt när vi kom upp i etthundrasextio kilometer i timmen.

Morsans ansikte mjuknar när kisspölen växer kring tofflorna.

”Oj.”

Hon tassar med fötterna åt olika håll, försöker bresa ännu mer. Blekröven lyser mot asfalten. En bit bort

svänger en röd tvåfyrting ut på vägen. Jag öppnar bildörren.

”Kan du snabba dig? Det kommer nån.”

”Jajaja.”

Bilen kommer närmare. Avgassystemet är slut. Det låter illa, som klonkigt. Chauffören slänger sig på tutan när han ser morsan i dikeskanten, medan killen i baksätet snabbt vevar ner rutan och pressar ut huvudet som en hund.

”FITTA!”

Morsan reser sig upp med byxorna nerdragna. De korvar sig kring tofflorna. Hon fuckar åt killarna i bilen.

”Idioter!”

Jag hasar ner i sätet.

”Du visar i och för sig upp hela fittan.”

Hon hinner precis dra upp byxorna innan nästa bil kör förbi. Den vita stadsjeepen glider fram. Likt ett själv-säkert rovdjur söker den av området. Männen i bilen tittar på oss utan att blinka. På bilens ena sida står det länsstyrelsen i svarta tjocka bokstäver.

”Vad gör *dom* här?” säger jag.

Länsstyrelsen kör rakt över vattenpölen när de passerar vår bil. Sidorutorna blir prickiga av smutsvattnet.

”Ni är för fan ensam på vägen!” ropar morsan. ”Visa hänsyn.”

Jeepeen växlar upp. Drar iväg över asfalten innan den försvinner in på en mindre skogsväg. Jag och morsan ser på varandra. Hon skakar på huvudet. Hoppas in i bilen och kopplar säkerhetsbältet bakom ryggen av ren

vana. När jag gnäller på henne mumlar hon något om *den sista friheten*.

”Vi måste fara nu. Du får inte missa bussen”, säger hon och svänger ut på vägen.

”Men varför är länsstyrelsen i Marken?” frågar jag igen.

”Dom körde nog bara förbi.” Hon suckar. ”Som alltid.”

MORSAN HÄLLER UPP fil i glaset.

”Här. Sen får du skynda dig.”

Jag sveper filen i hallen med skorna på. Torkar mig om munnen innan jag öppnar dörren och går. Det drar kring anklarna. Huden knottras men inte som när det är trettio minus och låren domnar bort. Nu är det bara slutet av augusti. Jag drar den tunna jackan mot kroppen, önskar det var ok att gå till skolan i morsans morgonrock.

Jag går förbi den nerlagda affären. För några år sen sprejade någon *Ditt liv är en lögn* över ena väggen. Det står fortfarande kvar. På baksidan av huset finns ett litet hål i väggen. Där brukar vissa gömma sprit i plastpåsar.

En stor svart Volvo bränner förbi. Det är Järvens. Hans bil är störst i byn. På de smala grusvägarna tar han så mycket plats att andra måste lägga sig i diket. Volvon försvinner när vägen svänger och jag fortsätter gå mot busshållplatsen. Fortsätter gå norrut.

Norr om byn bor de vi aldrig besöker. Morsan säger att de är lite för glada i spriten. Järven säger *satans samhällsparasiter*. Mitt i byn är husen övergivna och söder om Marken bor de som försöker. Som jag och min morsa Jorun. En gång i livet bodde farsan med oss men sen

försvann han till en annan kvinna med stor klyfta och svajande page.

Fast jag har bråttom stannar jag till och vänder ansiktet mot solen. Blundar, drar in den friska luften. Det här *är* bästa årstiden. Myggen är döda och man kan äntligen andas normalt. Min historielärare kallar luften för krispig, men sådana töntord är inget jag använder.

Jag går över bron som vi brukar hoppa från på somrarna. Under bron ringlar sig älven som en orm längs byn. Jag är döpt efter den, Fridälven alltså. Morsan sa alltid *slänger man henne i älven flyter hon motströms*. Jag var sjukt jobbig när jag var liten. Sprang alltid iväg när hon tittade åt ett annat håll eller vägrade hålla käft när man verkligen skulle. En gång klippte jag sönder alla hennes pengar och pressade ner dem i toastolen. Så där höll det på.

Jag ser Emmy på långt håll. Hon har lockat sitt blonda hår, igen. Det är någonting jag aldrig kommer förstå. Vem orkar locka håret före skolan? Emmy ligger på bänken inne i busskuren och läser. Jag ser att det är samma bok som jag sett henne läsa de senaste dagarna, *Flugornas herre* av William Golding. Recensionen ska lämnas in om några veckor. Boken är full av hundöron, bucklig av att ha blivit läst i bastun.

”Så satans full du var i helgen”, säger jag.

”Var jag inte.”

”Var du visst”, säger jag. ”Jag såg du drack Seppos äckliga mäk.”

Emmy fortsätter läsa. Jag ställer mig bredvid buss-

kuren och sparkar på löven som ligger som vantar över vägen. Slutar när jag ser björkgrenarna guppa, fast det är vindstilla ute. Det låter som att någon försöker ta sig fram i den täta skogen.

”Hallå?” säger jag.

Emmy knackar på busskurens vägg.

”Vem snackar du med, Frida?”

En epa vrålar förbi. Smäller högt så det ekar i huvudet. Emmy sätter sig upp på bänken. Ingen av oss känner igen bilen.

”Dom vill att vi ska glo, så sluta”, säger jag.

Sen kommer bussen och där sitter alla på samma platser som de alltid har suttit på. För så är det i Marken, har det en gång blivit på ett visst sätt kommer det vara så för evigt, amen.

Jag lutar huvudet mot den kalla glasrutan. Det skiljer bara en centimeter mellan mig och vägen. Om jag pressar kroppstyngden mot glaset kanske jag faller ut. Jag kan redan känna ruset i att något oväntat skulle hända. Det hugger till på kinden.

”Fan vad äckligt”, säger Emmy.

Hon pekar på fönstret.

”Jag kommer *inte* ta i dig nu.”

Jag torkar bort resterna av den spräckta finnen på fönsterrutan. Slickar försiktigt på pekfingret, trycker det mot kinden.

”Du kan va äcklig”, säger jag.

Bussen åker förbi två män i vita jackor. De står vid en parkeringsficka och diskuterar. Pekar in mot skogen

medan de pratar. Bredvid dem står den vita stadsjeepen från länsstyrelsen.

”Kolla”, säger jag. ”Jag och morsan såg den där bilen i morse. Vad tror du dom gör?”

Emmy lutar sig över mig, smackar med tuggummit i mitt ansikte. Doften av vattenmelon sticker i näsan.

”Inte vet jag. Har aldrig sett bilen förut. Dom kanske kollar upp älgarna inför jakten.”

”*Kollar upp älgarna? Vadå, hur dom mår eller?*”

Emmy bryr sig inte ett skit om jakt. Trots att båda hennes föräldrar jagar, trots att halva byn jagar. Här är man först någons flicka eller pojke. Sen jägare. Emmy fnyser och pillar in hörlurar i öronen. Fingrar på *Flugornas herre*. Jag vet att hon blir åksjuk av att läsa. En gång spydde hon i min famn. Havregrynsgröt och äppelmos rann mellan fingrarna.

”Såg du han där bak förresten?”

”Vem då?”

Jag vrider på mig men inget sticker ut. Killarna har dragit ner kepsarna över ansiktet för att stänga ute ljuset. En del har redan somnat, ser ut som trötta bebisar i bilbarnstolar. Alla tjejer tittar ut genom fönstret, eller stirrar rakt fram. Tjejer sover inte på skolbussen. Då kan sminket kletas ut. I värsta fall tar någon ett hemskt kort som sprids över hela skolan på två minuter.

”Var han snygg eller?” frågar jag.

”Jag gillar inte den där typen”, säger Emmy.

Bussen kränger till. Det är tusen potthål längs vägen och om någon dricker energidryck spiller de jämt.

”Den typen?” säger jag. ”Vadå *den typen?*”

Emmy blundar. Hon har misslyckats totalt med kajalen på vänsterögat. Det ser ut som om hennes darr-farfar har sminkat henne.

”Du kommer fatta vad jag menar”, säger hon och pressar upp tuggummit under överläppen. ”Jag ska bara blunda men du får inte låta mig somna. Somnar jag måste du dö.”

Jag vill peta på Emmys mun. Trycka till tuggummit som ser ut som snus under den glansiga överläppen. Jag vrider på mig ännu en gång för att försöka se vem Emmy snackar om, men bussen far ner i ett potthål och jag slår huvudet i sätet framför mig.

GOLVET I KORRIDOREN ÄR HALT som nyplogad is. Håller man handen några centimeter ovanför kan man till och med känna kylan. Alla elever drar fram över det svarta havet och jag trippar efter. Är så rädd för att falla. Bli hon-som-ramlade-och-slog-ut-alla-tänder.

”Men kan man gå lite långsammare?” stönar Emmy och drar mig i huvtröjan.

Jag trycker datorn mot bröstet för att dölja att de inte existerar. Går in i klassrummet, blicken i golvet, huvan uppdragen. Inte för att jag skäms, jag orkar bara inte se allas ansikten idag. Som Willes kransansikte. Det är jag och Emmy som har kommit på smeknamnet eftersom hans finnar lägger sig som en krans kring ansiktet. Jag orkar inte se Antons eksemhänder heller. Han är så torr att det smular om honom. I slutet av varje lektion ligger de där, hudhögarna, längst ut på skrivbordet. Sen har vi Rebecka med ögonbrynet. De är så håriga att de nästan växt ihop. Hur kan man frivilligt gå runt med ett tjockt streck i ansiktet?

”Hvor kul att se jer”, säger svenskläraren.

Ingen orkar svara när vi bara förstår hälften. Vem anställer ens en dansk som svensklärare?

”Är ni inte också glada för att se mig efter sommarferien?”

”Bara börja lektionen”, väser Emmy och skrapar bort helgens nagellack.

Jag säger inget. Istället stirrar jag på killen som står bredvid läraren. Hans hår är axellångt, lika svart som stengolvet i korridoren men utan de där vita äckliga fossilerna som vaktmästaren älskar att peka ut.

”Idag säger vi hej og velkommen till jeres nye klassekammerat Frej.”

Läraren drar Frej mot sig, lägger en arm kring hans axlar. Frej fortsätter att titta ner på sina Vans. Jeansen är svarta men så nötta att de blivit grå, tajtare än Emmys.

”Frej er kommet hit från Sundsvall med sin familie. Men före det bodde han i Stockholm, ikke? Du er velkommen till at fortælle mer senere.”

Frejs kinder blir röda.

”Det var han jag snackade om”, säger Emmy och knuffar mig i sidan. ”På bussen alltså.”

Frej drar i ärmarna på sin randiga tröja.

”Hallå!”

Jag känner att Emmy stirrar på mig men jag kan inte hejda mig. Vilket är ännu mer avslöjande då jag är en sådan som kan hejda mig. Jag sliter bort blicken, men för sent. Hon studerar mig uppifrån och ner. Jag höjer på ögonbrynen, slår ut med armarna. Vill att hela min kropp ska signalera VAD. ÄR. DET.

”Vet du vad Frej rimmar på?” säger hon.

”Hej?”

Emmy blåser upp en rosa bubbla.

”Gay.” Hon smäller bubblan med tänderna. ”Frej är gay.”

Läraren pekar på en tom stol framför mig och Emmy, den som står bredvid Lagge. Alla ser på Frej när han går genom klassrummet. I vanliga fall letar vi efter något som sticker ut, det räcker med att håret ligger fel. Men med Frej behöver vi inte leta. Det finns ingenting som är rätt med honom.

Frej drar ut stolen så försiktigt en människa kan dra ut en stol. Han tittar hela tiden ner i golvet. Men innan Frej sätter sig lyfter han på huvudet och ser rakt på mig. Det går flera sekunder. Ögonen är lika blå som på en Siberian husky. Deodoften kommer som en pust, påminner om Barnängens vita tvål, den farsan alltid brukade använda och som morsan hatade. Jag kan skillnaden mellan deo och parfym. Eller egentligen kan jag skilja på de som bara använder deo och de som bär parfym. Parfymkillar försöker för mycket, har oftast lånat av storebrorsan eller farsan, luktar alltid för starkt, och trycker sig mot ens röv på dansgolvet. Deokillarna luktar mest rent och dansar för sig själva.

Emmy gräver fram ett nytt tuggummi, prasslar högt med pappret innan hon stoppar det i munnen. Lukten av vattenmelon blockerar deodoften. Frej plockar fram ett pennfodral och lägger det bredvid sin vänstra arm. Lagge lutar kroppen överdrivet mycket åt andra hållet.

”Vem använder pennfodral efter man slutat lågstadiet?” viskar Emmy.

Svenskläraren har börjat skriva på tavlan. Vi ska tydligt lära oss mer om adverb. *Blomman är utrolig vacker* står det med lärarhandstilen som alltid är kursiv och lutar kraftigt åt höger, som om bokstäverna när som helst ska falla över varandra.

”Det där är danska”, ropar Rebecka med ögonbrynet. ”O-t-r-o-l-i-g-t stavas det.”

I andra änden av klassrummet ligger Petter med kepsen över ansiktet och sover. Lärarna låter honom eftersom hans mamma mår skit och ingen läkare vet varför. Men mest av allt är Petter son till Järven. Honom orkar ingen tjafsa med.

”Hur länge tror du han överlever?” säger Emmy lågt. ”Vem?”

Emmy nickar mot Frej. Jag vill sträcka ut handen och känna om hans hår känns likadant som mitt. Om det också har tovor i nacken och kluvna toppar. Jag lutar mig fram över bordet för att försöka känna deodoften igen.

”Varför skulle han inte överleva?” viskar jag.

Emmy räcker fram ett tuggummi men jag skakar på huvudet. Hon suckar. Tar tag i min käke med ena handen och pressar in den rosa fyrkanten i min mun med den andra. Trycker ännu hårdare om mina kinder när jag försöker vrida på huvudet.

”Really, Frida? Spela inte dum. Du har egna ögon att se med”, säger hon.

Jag sliter bort Emmys hand och känner försiktigt över ansiktet. Ingen finne har gått sönder.

”Sluta ta i mig. Du vet att jag *hatar* när du gör så där.”

Jag spottar ut tuggummit i handen, kletar fast klumpen under bänken. Emmy skrattar och trycker läpparna mot mitt öra. Det smackar av saliv när hon långsamt viskar:

”Frej är inte som oss. Är man inte som oss överlever man inte.”

SEPPOS JEANS HÄNGER LÖST kring höfterna, trots att det är ute med häng. Men Seppo gör som Seppo vill. Han stannar upp i steget.

”Det är korv och mackisar. Jag känner det på lukten!”

Alla börjar springa mot matsalen. Hårt smatter mot stengolvet. Emmy hoppar upp på en killes rygg. Han är nära att falla omkull.

”Seppo har rätt. Det ÄR korv!”

Vi dundrar fram genom korridoren fast mattanerna alltid ropar *behärska er! Snälla! Maten räcker till alla!*

De vita tallrikarna lastas fulla av blöta, nästan oljiga, makaroner. Man måste alltid balansera tallriken försiktigt genom matsalen, annars glider de av.

”Tror du tallrikarna är gjorda av plast för att de ska slippa städa så mycket?” säger Emmy.

Minst en gång i månaden skriker någon rakt ut och sylar en tallrik i väggen. En gång höll en nia mjölk över en sjua. Hon hade brallor som gick in i röven och tjocka, tjocka glasögon. Mjölken droppade från hennes hängande huvud medan alla satt tysta och såg på. Hon sprang hem från skolan och sen såg vi henne aldrig mer. Familjen flyttade söderut och nu går det rykten om att

hon gått rakt ut i skogen och hängt sig.

Vi sätter oss vid ett av långborden. Petter skyfflar in makaronerna utan att tugga. Han vill äta upp maten så snabbt som möjligt. Tycker det är onödigt att hålla på och tugga när man bara kan svälja. Seppo skakar ketchupflaskan med båda händerna, men ingenting händer.

”Kan du hämta mer, Frida? Du är ju tjej.” Han ser på de andra killarna och skrattar. ”Skoja, men du sitter ju närmast.”

Jag rättar till tröjan så att den blir bylsig över bröstet. Visar fuck you medan jag reser mig. Killarna applåderar.

”Tack, slaven!”

Jag går genom matsalen med stora kliv. Lovar mig själv att aldrig sitta längst ut på kanten igen. Vid en silverrig matvagn försöker jag få ögonkontakt med någon av mattanterna när en bricka stöter in i min rygg. Jag vänder mig om. Ska precis fräsa *idiot* när jag upptäcker vem det är. Frej pekar på kastrullen. Jag backar, har inte ens tänkt på att det finns mat däri. Ingen jag känner hämtar mat här.

”Jag ska bara”, säger han och lyfter på locket.

Ett moln av fukt och värme sköljer över hans ansikte. Men istället för att rygga tillbaka ler han. Lyfter upp två biffliknande saker med tången.

”Det finns vanlig mat”, säger jag.

En mattant upptäcker mig. Jag viftar och pekar på den tomma ketchupflaskan.

”Du behöver verkligen inte äta det där, vad det nu är.”

”Jag *vill* äta det här”, säger Frej.

En kvinna med vitt förkläde kommer fram med en ny ketchupflaska. Hon ler mot Frej.

”Vad bra att du hittade rätt. Jag hoppas du ska tycka om det. Det är första gången vi lagar veganskt.”

Hon blinkar mot mig innan hon vänder sig mot Frej igen.

”Jag hoppas du kan inspirera dom andra. Frida, nog skulle du må bra av lite mer grönsaker.”

Frej håller orange sås över biffarna och ser ut över matsalen. Jag sneglar på honom, låter ketchupflaskan vandra mellan händerna. Frej kliar sig i nacken. Börjar gå mot ett bord men efter några steg måste han vända om. En sjuåring hinner sno den tomma stolen.

”Sitt med oss”, säger jag och nickar mot långbordet vid fönstret.

Frej tittar på mig.

”Får jag det?”

Hans röst är ljus men stabil. Mer nyfiken än nervös.

”Jo.”

Alla runt bordet tystnar när vi sätter oss.

”Skulle inte du hämta ketchup?” säger Seppo.

”Här”, säger jag och kastar flaskan över bordet. Den är nära att träffa Emmys huvud.

Vi äter under tystnad. Runt oss pågår tredje världskriget.

”Så ... varför äter du inte korv?” frågar Emmy när hennes tallrik är skrapad och ljusröd. Ketchupresterna fastnar alltid i risporna.

Frej svarar inte trots att alla vet att frågan är ställd till

honom. Om det var tyst innan Emmy öppnade munnen är det ingenting jämfört med nu.

”Kan du fråga honom?” säger Emmy.

Jag spetsar en korvbit med gaffeln. Det sprutar fettbubblor ur köttet.

”Frej”, säger jag.

Fast jag aldrig har uttalat namnet tidigare gillar jag hur det rullar på tungan. Hur R:et nästan får det att vibrera i munnen. Frej tittar upp för att titta ner lika snabbt när han inser att alla stirrar på honom.

”Vi vill veta varför du inte äter korv”, säger Emmy.

De gula biffarna på Frejs tallrik ser ännu torrare ut än tidigare. Fulla av sprickor, som två runda öknar. Han har knappt rört dem. Mest ätit bulgur och sås.

”Jag vill inte stödja köttindustrin”, säger han och mosar biffarna med gaffeln. Öknarna sprider ut sig över tallriken.

”Köttindustrin?”

Emmys bröst blir ännu större när hon lägger armarna i kors. De har verkligen vuxit under sommaren. Jag drar i tröjhalsen. Vill inte kolla ner på min bröstorg men gör det ändå. Ingenting händer och ingenting kommer att hända. *De kanske växer inåt*, hade Emmy skämtat en gång i omklädningsrummet efter idrotten och rättat till sin spetsbehå. Mitt huvud får plats i hennes ena kupa.

”Om du inte äter korv så lär du väl inte jaga?” säger Emmy.

Frej lägger gaffeln vid tallriken.

”Du ska veta en sak. Här jagar *alla*.”

”Du jagar ju inte”, säger jag.

Hon böjer bak huvudet, tömmer glaset i ett svep. Tor-
kar bort mjölkmustaschen med handryggen.

”Vi letar upp djuren, dödar dom, äter upp. Låter det
som en köttindustri?”

Petter skrattar och drar i flärpen på colaburken så
den ger ifrån sig ett studsande ljud. Han går alltid och
handlar läsk i fiket före lunchen, vägrar dricka saker som
inte är kolsyrade.

”Jag vet vad jakt är”, säger Frej.

Emmy lutar sig fram.

”Så bra. Då vet du säkert att det börjar snart.”

Hon ler.

”Dödandet alltså.”

”HALLÅ! KLASSEN! Nu får ni börja lyssna”, säger bildläraren. ”Frida, du jobbar tillsammans med Frej. Emmy, du får vara med Rebecka och Malin N.”

Lärarna splittrar alltid på oss när det kommer till grupparbeten, säger att det blir lugnare så. *Mer gjort och bättre betyg, tjejer.* De började sära på oss efter att jag och Emmy blev fulla på en utflykt i åttan. Det var första gången vi drack. Egentligen var det Emmys fel. Det var hon som gömde en petflaska med blandspirit i ryggsäcken. Hon kallade den för häxblandning. Vi svepte flaskan bakom en kulle och när jag spottade ut drycken tyckte jag att det såg ut som lingonsylt utan bär. När flaskan var tömd gick vi och grillade korv med de andra. Efter ett tag började Emmy spy medan jag ramlade över elden.

Emmy ger mig snälla döda mig-blicken innan hon släpar sig bort. *Tja bitches, höjer ni mina betyg nu eller?* Lukten av vattenmelon har knappt försvunnit innan deodoften tar över. Frej slår sig ner ljudlöst. Läger pennfodralet högst upp på bänken.

Läraren förklarar att vi ska gå igenom olika delar av konsthistorien samtidigt som stolarna far över klassrummet. Ingen orkar ställa sig upp och rulla stolen framför

sig. Istället sitter vi kvar, låter benen dra oss framåt, som insekter.

”Säg att du kan allt om konst”, säger jag och bläddrar i ritblocket. Sidorna är nästan tomma förutom Emmy-klottret. *Hej hora, du suger. Supa fredag?*

”Jag kan en del”, säger Frej. Han tar fram sitt block, plattar till sidorna med händerna. Det knakar när ritblocket delar på sig.

”Kan du? Jag kan seriöst noll”, säger jag och lutar mig fram så tröjan blir bylsig.

Bildläraren fortsätter att prata men det är svårt att höra vad han säger. Han pratar för lågt och långsamt. *Hörrni*, ropar han försiktigt när vi höjer rösterna. Femton minuter in i lektionen tar vi alltid över. Det är det som är det farliga med svagheter, de får inte finnas. Vi luktar oss till dem som blodhundar.

Jag skriver KONSTHISTORIA på en tom sida i blocket.

”Varför kan du massa grejer om konst?” säger jag.

Det rycker i Frejs mungipor.

”Jag älskar att måla.”

På whiteboarden, längst fram i klassrummet, står det RENÄSSANSEN. Under rubriken har läraren skrivit dit efternamn jag inte kan uttala.

”Vad målar du?” frågar jag.

”Allt möjligt.”

”Säg nåt.”

”Natur. Hav. Djur. Allt som lever typ”, säger han.
”Fast människor gillar jag inte att måla.”

”Varför inte?”

”Det är svårt. Jag har säkert målat hundra olika ögon men alla blir fula.”

Vi ser på varandra och jag lägger märke till att han har tre finnar på hakan, precis som i en triangel, precis som jag.

”Måla av mig!” säger jag och biter mig i tungan. Det är det absolut sista jag vill, varför sa jag så?

Frej skriver ner olika epoker: barocken, rokoko, romantiken, samtidigt som han skrattar. Hans tänder är skeva och vita som risgrynsgröt med mjölk. Jag vill lägga näsan mot tröjan. Hans doft lär vara ännu starkare där.

”Har ni kul eller?”

Emmy slänger bak håret, drar i linnet så den vita behåspetsen syns.

”Jag tjuvlyssnade lite va. Hörde att du är klassens nya Picasso. Kan inte du komma och svara på frågorna åt oss?”

Frej tittar upp. Jag ser att han stannar till vid Emmys bröst innan han ser henne i ögonen.

”Jag är med Frida”, säger han.

”Men hon finns ju kvar.”

Emmy lutar sig fram så bröstet pressas ihop. Till och med jag blir sugen på att röra vid hennes klyfta. Frej slår ner blicken i bordet. Kilar in händerna under låren.

”Gå bara”, säger jag.

Emmy släpper snabbt bänken. Ser äcklat på Frejs kol-svarta hår.

”Slipp då.”

Hon går genom klassrummet som en katt som sträcker

ut sig i solen. Låter höfterna rulla från sida till sida. Seppo visslar och jag vet att det är exakt vad hon vill. Hon kastar en slängkyss till honom.

”O la la!” ropar han och blinkar med ena ögat.

Jag drar i huvtröjan. Vill pressa kinderna mot de svala fönsterrutorna.

”Jag vill inte prata om mitt målande”, säger Frej. ”Jag pratar hellre om Marken.”

”*Marken?*”

Han vänder sig mot mig. De ljusa ögonen lyser. Det är svårt att avgöra om de är vackra eller obehagliga.

”Det är faktiskt väldigt fint här”, säger Frej. ”Jag såg en sjukt stor rödräv igår.”

”Fint? *Här?*”

Mobilen på bänken vibrerar. Petter, som sitter i andra änden av klassrummet, undrar om jag ska med och skjuta efter skolan. *Seppo kan inte*. Jag tittar upp. Petter ler och nickar mot Frej, samtidigt som han för handen upp och ner mot munnen, trycker tungspetsen mot kindens insida, som om han låtsades suga kuk. Jag svarar på meddelandet. *Ja vill med! Gulligt du e sugen på Frej.*

JAG OCH PETTER svär ikapp när vi fumlar med ammunitionen. Satansfittakukhelvete. De guldiga kulorna ser ut som avlånga tamponger. Håller vi i dem för länge domnar fingertopparna bort.

Vi står i varsitt skjutbås. Jag i det vänstra, Petter i det högra. Det enda som skiljer oss åt är en tunn trävägg. I mitten av huset, i rummet bakom oss, står Petters farsa Järven. Han vakar som en fängelsevakt. Går mellan våra båsar med armarna i kors, muttrar om vi tappar en patron i golvet. Han kallas Järven eftersom han rör sig lika långsamt och ryckigt som rovdjuret, exploderar endast vid jakt. Det går rykten om att han har strypt ett rådjur med högerhanden. Varje gång någon gästas *Järven för fan berättar om det där rådjuret du dräpte* flinar han bara. Ingen vet om det är sant eller inte.

”Det går inte. Jag får inte i patronen”, muttrar Petter från sitt bås.

Hans farsa klampar dit. Trägolvet niger under honom.

”Hur svårt kan det va?”

Petter jämrar sig. Det låter som om kolven träffar honom i huvudet när Järven sliter i geväret. Det klickar till.

”Så. Och inga klåpfingrar i varbygeln innan ni är redo.”

Jag vickar på mina kalla ljusröda fingrar.

”Då kör vi”, säger Järven.

Petter skrattar och frågar om jag är redo att bli utklasad. Hans Blaser R8 mot min skruttiga sexton fyrtio.

”Vad har du för kaliber nu igen, Frida?” säger han retsamt.

Petters bössa är kolsvart och svindyr. Jag vet att vissa har suckat *varför ska pojken ha ett så dyrt gevär?*

Järven harklar sig och då vet man att det är dags. Pulsen går upp precis innan papp-älgen sticker iväg. Jag spanner överkroppen, pressar kolven mot axeln för att inte rycka till. Älgen dyker upp. Efter några sekunder skjuter jag. Vet direkt att jag har träffat. Sen är det Petters tur. Han svär efter att skottet har avlossats. Järven granskar datorskärmen i rummet bakom oss.

”En av er missade älgen. Ni kan ju gissa vem.”

Petter säger ingenting.

”Vi försöker igen”, säger Järven.

Jag träffar älgen varje gång. I lungorna, i hjärtat. Axeln bultar men jag vill inte sluta. Från Petters bås hörs inte ett ljud.

”Lägg ditt vapen åt sidan och gå in till Frida”, säger Järven.

Jag krullar ihop tårna i skoterskorna. Trots att de ska tåla fyrtio minus börjar jag bli kall. Morsan säger att det beror på att jag är undernärd. Jag säger att vi bor för långt norrut.

Petter och hans farsa kommer in i mitt bås.

”Frida. Visa hur man gör”, säger Järven.

Jag lägger träkolven mot kinden igen, andas ut. Petter står strax bakom. Järven går tillbaka till datorn, frågar om jag är beredd innan han trycker fram älgen på nytt. Efter några sekunder har jag fällt djuret igen. Det är omöjligt att inte le.

”Ser du hur hon gör? Lugnt men bestämt. Hon andas ut innan hon skjuter medan du andas in. Och så kramar hon avtryckaren. Inget slit som du sysslar med.”

Han suckar.

”Att en tjej ska behöva lära min son.”

Jag slutar le och sneglar på Petter. Han stirrar rakt fram.

”Så, en gång till. Skjut igen, Frida.”

Jag följer älgen med kikarsiktet och under några sekunder tänker jag att jag borde missa med flit. Men det går inte. Jag måste träffa. Jag måste träffa om jag faktiskt kan. Ruset är viktigare än att vara snäll. Älghjärtat punkteras. När jag vänder mig om tittar Petter ner i golvet.

”Vi testar en gång till. Visa nu att du är värd din Blaser som du skryter så mycket om”, säger Järven.

Petter försvinner in till sitt bås. Järven frågar om vi är redo och båda säger ja. På sista skottet dödar Petter älgen blixtnabbt.

”Snyggt!” ropar jag.

Petter svarar inte. Jag hör att han kämpar med att dra in höstsnoret.

PETTER OCH JÄRVEN släpper av mig vid storvägen. Precis vid blåa skylten där det ska stå Marken, men någon har målat över första bokstaven och skrivit dit KN så det står Knarken.

”Vi måste vidare”, säger Järven.

De är redan sena till spaghetti och köttfärssås hos Petters farmor. Jag hinner knappt kliva ur innan bilen sticker iväg.

Träden trängs längs grusvägen som leder upp till mitt och morsans hus. Det blåser ute. Susar i tallkronorna, som om en jätte stod i skogen och visslade. Döda löv virvlar runt mina fötter.

En lavskrika flyger förbi. Landar på den gamla björken femtio meter bort. Fågeln börjar sjunga. Sången är gäll och stressad. Jag tittar på den. Lavskrikor brukar sjunga vackra melodier. Nu låter det som att den vill varna mig.

Vinden växlar upp och håret lägger sig över ansiktet. Jag drar ut det ur mungipan, pillar bort det från ögonen. Grenarna dansar i luften. Lavskrikan sjunger allt högre. Jag rättar till geväret som hänger över min axel. Blinkar när jag upptäcker att fågeln inte är ensam.

Bakom lavskrikan står något stort och korpblått. Det

ser ut som en stor sten men där finns väl ingen sten? Jag har aldrig sett ett stenblock så här nära grusvägen. Men om det inte är en sten, vad är det då? Jag försöker svälja oron, gömma den långt ner i magen. Det känns som att någon står i skogen och glor på mig. Som att jag är övervakad. Jag snurrar runt för att se hur det ser ut på andra sidan grusvägen. Men allt ser ut som vanligt.

Jag gnuggar mig i ögonen för att se bättre. Nu skriker vinden runt mig. Är det inte två gula ögon bakom grenarna? Men det kan det väl inte vara. Vilka djur har gula ögon? Räven? Men räven är röd och liten, inte stor som en klippa. Oron går inte att svälja ner längre. Den bubblar upp, far omkring i huvudet och magen. Jag blundar snabbt. Vill inte se mer.

Jag försöker lyfta på benen men de vägrar. Det går inte ens att ta ett myrsteg, och jag vet varför. Jag kan inte gå hem utan att verkligen kolla efter vad som egentligen står i skogen. Först öppnar jag ena ögat, sen det andra. Håller en hand framför mig så att jag snabbt kan täcka det otäcka om det behövs.

Jag letar mellan stammarna men det spelar ingen roll hur mycket jag söker. Om det fanns någonting där är det borta nu. Lavskrikan på trädgrenen tystnar. Tittar på mig med tom blick. Jag tvingar benen att röra på sig och äntligen lyder de. Geväret studsar mot ryggen. Gruset skvätter kring skorna. Jag vill kasta en blick över axeln, men vågar inte. Är rädd för vad jag ska se. Jag springer så snabbt att jag knappt kan andas. Vänder mig om först när jag stängt ytterdörren.

”VEM JAGAR DIG?”

Morsan står med handen på höften. Har på sig en stor gul t-shirt, Lakkapää tryckt över bröstkorgen. Jag andas häftigt. I hallspegeln ser jag att mina kinder är rödlätta. Hårnodden på väg att glida ur. Det är den i och för sig jämt. Mitt hår är som såpa. Varje gång det regnar ser jag ut som en afghanhund.

”Ingen jagar mig”, säger jag snabbt.

Jag trycker in jackan bland de andra, drar av skorna genom att trampa ner hälen och slita upp foten. Morsan står kvar i hallen och petar på kniven som hänger i älghornet.

”Varför är du hemma?” säger jag. ”Ska inte du jobba?”

Kniven dinglar mellan oss. Morsan öppnar den svarta hårklämman, låter håret falla ner över axlarna.

”Jag fick kompa ut några timmar tidigare.” Hon virar upp håret på nytt. Andas ut långsamt innan hon fortsätter. ”Frida, dom vill lägga ner boendet.”

”Du skojar?”

”Nä. Det är bara ett förslag än så länge men politikererna ska fatta beslut om några månader.”

Morsan tittar på älghornet medan hon pratar. Hon

sköt tjuren när jag var nio. Jag var med på slakten men tittade hela tiden åt ett annat håll.

”Men dom kan väl inte bara slå igen?” säger jag. ”Det bor ju massa folk där. Ni jobbar där! Om dom stänger boendet finns *inget* kvar.”

Vinden får köksfönstrena att skallra till.

”Du vet att dom gör som dom vill.”

”Men protestera då!”

”Vi måste väl det.” Morsan puttar återigen på kniven så den dinglar mellan oss. Först pekar spetsen på mig, sen på henne. ”Varför kan dom inte bara låta oss vara?”

Jag följer kniven med blicken. Ser hur den börjar sakta in. Jag fick min första kniv när jag var sex, morfars gamla. Emmy trodde inte sina ögon.

Morsan slår ihop händerna. Det är hennes sätt att säga *nu går vi vidare*. Hon försvinner in i köket. Spolar hårt i kranen så vinden förvandlas till ett svagt sus. Jag sätter mig på kökssoffan, kilar in en randig kudde bakom ryggen. Morsan river fram bunkar. Hämtar smör och ägg och bacon ur kylskåpet, radar upp allt på diskbänken.

”Kommer du ihåg när jag gick i fyran?” säger jag. ”Kommunen ville stänga skolan men ni vägrade ge efter. Det slutade med att hela byn övernattade i klassrummen.”

Morsan vänder sig om. Händerna är röda av varmvattnet.

”Fi fan”, säger hon. ”Vi brände nästan ut oss och ändå var det ingen politiker som ville lyssna på vad vi hade att säga om skolan. Det gick faktiskt tjugo ungar där, det är inte pisslite för en byaskola. Vi var beredda att göra allt

men de vägrade möta oss. Jag vet inte om ni barn tänkte på det men Marken dog lite efter nerläggningen. Det var många som flyttade i ren protest.” Hon knäcker äggen mot kanten av bunken. ”Nej, dom får inte ta boendet.” Morsan slänger skalen i diskhon. ”Dom *kan* inte göra det.”

Jag lägger mig ner på kökssoffan. Vars ska morsan ta vägen om hon blir arbetslös? Kan hon få ett annat jobb? Tankarna far i skallen. Kan vi bo kvar i huset om morsan förlorar jobbet?

”Vi verkar få en middagsgäst, Frida.”

Jag kravlar mig upp och ser ut genom fönstret. Morsan hör allt före alla andra. Som om hon ständigt vakade över oss.